

V sobotu mělo být pěkně, proto jsem se jel podívat se švagrem na Landštejn. Ženské jsme nechali na Komorníku a šlápli jsme do pedálů směr Koproun. Bylo to pěkně do kopce. V příkopech jsem viděl spoustu hub a u nás nic. Ze silnice jsme odbočili po zelené k železniční zastávce, upomínkovému místu na Járu Cimrmana. Nějaká dvojice výletníků na kole si zapisovala do deníku, že čekali více. Což se jim opáčil, že to je právě to kouzlo cimrmanovského očekávání, za kterým následuje zpravidla zklamání. Nakonec mohli být rádi, že jsem jim našel a vrátil Nokii, kterou jsme našel na cestě, když nás předehnali. Z Koprounu jsme zahruli do leva směr Rudoholec. Bylo hrozné vedro a dusno, proto jsme skrečovali Slavonice a namířili se to lesem rovnou na Landštejn. Na místě mě potěšila opět fungující hospoda Holubník. Hned jsem se uvelebil do stínu stromů a dal si dvě řezané s klobásou. Tu jsem tedy cítil ještě večer. Zašel jsme se podívat dovnitř hospody jak jsem si ji pamatoval z devadesátých let. Čas se zde opravdu zastavil, protože tady nebylo s ničím hnuto. Bohužel v záporném slova smyslu. Po zaplacení jsme šlápli směrem na Klášter. Už se pěkně zatáhlo a začalo hřmít. Trošku začalo pršet, tak jsme finišovali do Kunžaku. Kopec který jsme na začátku cesty vyfuněli byl nyní požehnáním. Nahodili jsme kola na nosiče a jelo se domů. Začalo pršet doopravdy. V Pelhřimově nesprchlo.